

Bamse kommer ned fra loftet

HUMBLE 30. NOVEMBER 2014

Bamse kommer ned fra loftet

Det har været en varm sommer og jeg skal op på loftet med vores kufferter. Det er lidt besværligt at få dem op ad den lille stige op på det mørke loft. Da jeg har lagt kufferterne på plads, står jeg lidt og kigger rundt i det halvmørke loft. Der ligger mange ting, som måske nok kunne smides ud, men som af en eller anden grund, har fået lov til at blive liggende. En gammel guitarkasse, gamle Billed Blade, børnenes legetøj og en masse kasser, som jeg ikke ved, hvad indeholder. Jeg må se at få ryddet lidt op. Mens jeg står i mine egne tanker, hører jeg pludselig en lyd fra nogle af de gamle kasser. Det lyder ligesom noget papir eller pap, der falder ned på gulvet. Jeg håber virkelig ikke, at vi har fået mus. Men da jeg nærmer mig kasserne, kan jeg se, hvad der er sket. Låget fra en skotøjsæske er faldet af og jeg kigger nu ind i øjnene på min gamle Bamse. Jeg havde i grunden helt glemt, at jeg satte Bamse på loftet i en skotøjsæske, da vi blev færdige med den julekalender, vi lavede for et par år siden.

- Go morn', Bamse. Du har godt nok fået dig en god lang lur.

Bamse gnider sine øjne og smiler så til mig.

- Ja, nu er jeg frisk igen, så kan vi godt gå i gang igen.

- I gang med hvad, Bamse?

- At lave en ny julekalender.

- Nej, Bamse. Vi havde en aftale om, at vi kun skrev den ene julekalender. Der er ikke flere historier og jeg synes heller ikke rigtig, at jeg skriver så godt mere.

- Du havde en aftale med dig selv. Ikke med mig. Og der er altid historier, du kan fortælle. Jeg gider altså ikke at ligge her og høre på dit jammer om, at du ikke kan skrive mere, at du ikke er god nok og hvad du ellers har af undskyldninger. Nu må du tage dig lidt sammen. Kan du huske Puskas?

- Puskas – var det ikke ham fodboldspilleren fra Ungarn og Real Madrid. Han var vist verdens bedste fodboldspiller i min barndom. Jo, ham husker jeg godt.

- Ja, han var en af verdens bedste fodboldspillere, og så holdt alle andre op med at spille fodbold.

- Nej, sådan noget sludder, hvorfor skulle de dog det?

- Jo, hvis man ikke kan blive den bedste, kan man jo lige så godt holde op. Er det ikke lige det, du siger.

Jeg tror nu nok jeg ved, hvor Bamse vil hen.

- Du bliver aldrig nogen Astrid Lindgren eller Ole Lund Kirkegård, men mindre kan vel osse gøre det. Hvis du synes, at det er sjovt at skrive og så længe der er en eller to, der gider læse det, synes jeg, vi to skal fortsætte. Det var nu så hyggeligt sidste gang.

Jeg står og kigger på Bamse. På en måde har han jo ret. Måske skulle vi prøve en gang til. Det var virkelig sjovt og hyggeligt, sidst vi fortalte historier fra min barndom.

- Ok, Bamse. Så prøver vi igen.

Jeg tager Bamse op af skotøjsæsken. Kigger på ham. Han er nu blevet gammel, den gamle bjørn.

Vi går ned ad stigen og ind på mit kontor. Jeg sætter Bamse op ad min computer og går ud for at lave kaffe. Da jeg kommer tilbage, kan jeg se, at Bamse er faldet i søvn.

Det gør nu ikke så meget. Bare han er der, det er det vigtigste, for så kan jeg begynde at skrive. Jeg tænder computeren og pludselig er jeg tilbage – tilbage i vinteren 1958 – tilbage på Sallinge Andelsmejeri.

Jeg ligger og keder mig.....